

A magyarországi lumpen „elit” és sajátosságai

alamikor, a XX. század elején a dinamikusan városiasodó dualista Magyarországon megjelentek olyan társadalmi csoportok (főleg értelmiségiek), amelyek azt állították, hogy korszerűségük (= „európaiság”) miatt immár ők volnának jogosultak a korábbi, történelmileg legitimált elit helyett a társadalom vezetésére s a hatalom totális birtoklására. E jelentős részben zsidó származású közegnek egyébként igen előnyös volt az akkori társadalmi-gazdasági helyzete is, hiszen viszonylag korlátok nélkül és gyorsan emelkedett, de a politikai hatalom közelébe nem nagyon juthatott, mivel azt a sok évszázados hatalmi szakszerűséggel, rutinnal és társadalmi elfogadottsággal jórészt az egykori magyar nemesiség utódai (= történelmi középosztály) birtokolták.

„Normális” körülmények között – az úgynevezett forradalmakat leszámítva – egy elitváltás lassú és folyamatos jelenség, s a legkritkább esetben lehet egy-két nemzedéknyi idő alatt egy jórészt idegen eredetű csoportnak vezető erővé, elitte emelkednie. Mert itt egyszerűen nem elég a vagyon, sőt még a műveltség is kevés, arra ugyanis csak sok nemzedéken át felgyűlt presztízs tesz embereket, családokat alkalmassá. A magyarság zöme nagymértékben önellátó agrárvilágban élván, még szigorúbban megkövetelte a tradicionalitás presztízsét, mint egy városi társadalom. (De az is megköveteli!) Így a frissen vagyonosodott és asszimilálódott körök uralomra jutásuk érdekében kíméletlen forradalmi jellegű módszereket és célokat kezdtek nálunk alkalmazni, hadat üzenve a magyar történelemnek és hazafiságnak. S elkezdtek mindenféle nemzetköziséggel együttműködni.

Aztán jó érzékkel, ám annál nagyobb lelkiismeretlenséggel a szociális kérdésre tették a hangsúlyt – amely sok tekintetben tényleg súlyos igazságtalanságokat is hordozott –, ám itt ügyesen kiválasztották azt a radikális (később kommunistának nevezett) áramlatot, a valódi tömegnek reális érdekképviselőt jelentő (később az előbbivel szemben demokratikus szocialistának nevezett) szociáldemokráciával ellentétben, amely utóbb nem elsődlegesen a hatalom akár illegitim módon való megragadására tört. A valódi szociáldemokrácia elfogadta ugyanis – még ha sokszor élesen polemizált is velük – más érdekcsoportok törvényes érdekképviselői jogát, míg a magát ateista–materialista „tudományos alapon” világmegváltónak tartó kommunista (bolsevista) irány meglehetősen nyíltan („proletár”) diktatúrát, terrort hirdetett az ellenfelekkel, a valódi többséggel szemben! Jellemző módon mindezt magasabb szintű demokráciának nevezve („népi demokrácia”)! Az erőszaknak mint legitim eszköznek a használata örök jele a lumpenségnak. Az erőszak ugyanis értékmentesség.

A kommunista „élcsapat”-teória – amely maga alá rendeli nemcsak a csupán érdekvédelmi harcot vívni akaró szociáldemokrata „proletárokat” (mint „elmara-dott tudatúakat” és „opportunistákat”), hanem mindenkit – szülte meg Magyarországon, azt a lumpen „elitet”, amely az I. világháborút követő magyar nemzeti katasztrófában aztán kétszer is uralomra jutott.

Először (1918-ban) egy olyan pacifista programmal (a teljesen érthető háborús fáradtságot kihasználva), amely a közben létrejött békében már teljesen értelmetlen volt, végrehajtva a magyarság lefegyverzését akkor, amikor ellenségei állig lefegyverzett csapatai történelmi hazájának a szétdarabolására indultak! A wilsoni pacifizmus ostobaságát itt, a magyar nemzeti érdekvédelemnek egy mindenhol életképtelen utópia alá rendelése jelentette. De ezzel a „forradalmi értelmiség” végre uralomra juthatott (a radikális baloldali polgári politikus Vázsonyi Vilmos szerint: a legfontosabb az volt, hogy már akkor minden „forradalmárnak” autója van!), s ehhez képest semmi más nem számított.

Aztán kiderült, hogy a valódi, nyugati, polgári (demokratikus) gondolkodás nem utópiák, hanem a saját nemzeti hatalmi érdekek mentén mozog, nos, akkor a magyar, progresszív, lumpen „elit”, ez az önállóan és mechanikusan utánzó, mert csak a hatalom után sóvárgó népség felfedezte keletről a lenini világmegváltás vörös örületét, s népét és országát rögtön annak dobta áldozatul. A világforradalom vörös diktatúrája és terrorja persze nem hozott, nem hozhatott „megváltást” a magyar proletároknak – de szenvedést, üldözést, erőszakot igen azoknak, akiket „objektíve” ellenségnek („burzsoá”, kulák stb.) nyilvánítottak. A vörös terror – amelyről a hazai lumpen „elit” és történetírása szinte mindig elfeledkeznek – magában rejtette a fehér terrort, amely a vörös diktatúra bukása után el is következett.

A megtorlás elől külföldre menekült antinacionális/internacionalista lumpen „elit” ettől kezdve még inkább démonizálta saját népét s annak vezetőit anélkül, hogy totális uralmi igényeit feladta volna. A terrorista szörnyállam Szovjet-Oroszország ugyanakkor a „dolgozók paradicsoma” volt propagandájukban, ahol a szociális és nemzeti igazságosság (egyenlőség) – szerintük – megvalósult. Nos, ennek az önző, csupán saját hatalmi érdeket szolgáló hazugságnak a hirdetői és társutasai magukat ekkor is a „haladás” elitjének tartották, s otthoni nehéz helyzetű honfitársaik butábbjainak és erkölcstelenebbjeinek a közreműködésére számítottak – megfelelő külső erő és „helyzet” esetén annak érdekében, hogy ismét hatalomra jussanak.

A „haladás” eme ismét csak nemzetközi, tehát a beszámoltatni és ellenőrizni képes közösségektől független figurái ekkor már (a két világháború között) egy erőforrásai és katonai ereje miatt nagyhatalom sok pénzére számíthattak! A szovjet ügynökké züllött „haladók” földi paradicsomos hazugságai és a szörnyű orosz valóság (terror, nyomor, szolgaság) közötti diszkrépancia olyan óriási volt, hogy esetükben legfeljebb néhány tudatlan naiv utópista fiatal „hitének” jóhiszemősége ismerhető el. A többit nyugodtam nevezhetjük megélhetési politikai bűnözőnek – különösen is azt a propaganda értelmiséget, amelynek üres ígéretei, „tudománya” és „művészete” már előre jelezte, hogy mások élete és jogai, valamint az emberi

erkölcs nekik a hatalomban semmit sem számítanak. Hiszen a jó leninisták (= későbbi sztálinisták) szerint igazságos és erkölcsös az, ami az „osztálynak” jó! Az „osztály” persze csak az „élcsapat” volt valójában, s nem a szegény nép, amelynek nyomorúsága a Szovjetunióban mélyebbé lett, mint volt a cárizmusban.

De az „élcsapat” tényleg élte világát, nekik paradicsomi állapotot hozott a totális hatalom, a szerencsétlen „szovjet népek” minden vagyona és élete feletti korlátlan rendelkezés. Ez a helyzet az önző és erkölcs nélküli „élcsapatnak” természetessé tette a hazudozást és az értékmentes szolgálai/cseléd mentalitást azokkal szemben, akik az „élcsapat” aktuális politikai vezetői voltak. Ennek a társaságnak a zsákmányt minden áron biztosítani akaró törekvése lett egyben egy igen hatékony csoportképző erő: a rablók egymás iránti feltétlen szolidaritása a kívülállókkal szemben! Mert befelé persze a primitív lelkek szokása szerint folyamatos volt a torzsalkodás, sőt, a véres leszámolások is a nagyobb koncert, hataloméért.

A szovjet típusú lumpen „elitet” az különböztette meg minden más elittől, hogy egy történelmi véletlen (az orosz háborús összeomlás) és az ügyes manipulatív hazudozás együttesében szerzett hatalmának a valóságban nem volt, nem lehetett etikus célja, mivel őket csak az örök, abszolút hatalom érdekelte, az ellenőrzéstől és ellenzéktől mentes uralkodás. (Az a kevés idealista, aki közéjük keveredve hamar felmorzsolódott, nem számít ebben az összegzésben!) Az általános emberi erkölcs (= szerintük „burzsoá félrevezetése a népnek”) felfüggesztése ugyanis azt jelentette, hogy az esetleges igazságelemek is a hazugság részei lettek beszédükben és tetteikben! Ez különösen vonatkozik másokat érintő időnként találó kritikáikra, amelyeket az evilági emberi-társadalmi gyarlóság mindig lehetővé tett! Ez jelentette azonban egy idő után – saját pozitív mondanivaló híján! – a legfőbb propagandista megélhetést s önlegitimációt is! (Jó példa: szegénység van a SZU-ban, ellenben verik a négereket az USA-ban!)

Persze ezzel a módszerrel önmagukat egyben totális kettős mércévé is tolták fel, s bizonyos pénztőkés körök uralmi és haszonelvű kollaborációjával – ezek a hagyományos társadalmi struktúrák üzleti „liberális” bomlasztásában érdekeltek állandóan! – kaptak egy divatos és „tudományos” pozíciót. „Baloldalinak” lenni egyben „bátor etikus” magatartásnak is tűnt, miközben az önistenítő materialista eszme uralmi valósága mindig a hatalmi (vagy később, ma a pénzügyi) terror volt! A „progresszív” kapitalistákat sohasem érdekli a „többiek” valódi élete! Csinálja meg mindenki magát!

A korlátlan szabadpiac okozta nyomorúság (melynek a korlátlan uralmi terjeszkedés – imperializmus – is a következménye, s ebből háborúk születnek!) hozza létre valójában a kommunizmust, s ennek gátlástalan, vörös materialista hatalma teremti meg hamis szociális jelszavakkal azt a lumpen „elitet”, amely csak azért harcol a primitív, csak a profitot néző szabadpiaci „burzsoázia” ellen, hogy ne azok, hanem ő rendelkezessen a közösségi javakkal (lásd Marxot, aki gyűlöli a burzsoát és a zsidókat, mert övék a pénz, de szépen elfogadja gyáros barátjának, Engelsnek a munkások „kizsákmányolásából” származó pénzt!)

A korlátlan szabadpiaci, tehát erkölcs nélküli „fehér” materialista gazdasági liberalizmus és a verbálisan „népbarát”, „dialektikusan” materialista kommunizmus

„jegyesek” (József Attilával szólva), ellentétük pusztán annyi, hogy kié legyen (már bocsánat!) a lé és a hatalom! A mai neoliberális, volt kommunista „profitosok”, tanulva a propagandában szép jelszavakkal ügyes komcsiktól, emberjogi, politikailag korrekt, szépen csengő idiotizmussal vonzzák a mindig meglevő (fiatal) naivokat s az ügyes politikai megélhetési bűnözőket. A két materializmus korunkban összeért, s az általános emberi erkölcs kiiktatásában vállhoz a váll alapon együttműködik. Mondhatnánk az is, felosztják a piacot, amely a szellemi és erkölcsi vakablak személyiségek óriási kínálati tömegét jelenti.

Ma már nemcsak a modern, hanem a posztmodern is elsősorban azok üzlete, akik érték(erkölcs)mentesen jól akarnak élni! Ez a igazi lumpen mentalitás! Nem számít, hogy mi a sorsa másoknak, annak a közösségnek, amely „munkamegosztásilag” (politikailag) eltart, a lényeg, hogy „én” érvényesüljek! Az önistenítő emberi „fehér” materializmus álarc nélküli világa ez, a zsigeri kellemesség önző diktatúrája! Mutassanak nekik olyan erőt (tőkét, hatalmat), amelyet ha fizet, ne tudnának az ilyen „értelmiségiek” kiszolgálni.

Ez ma a magyar valóság (s egyre inkább „Európa” is!) a XXI. század elején. Mint a XX. század elején is volt, csak – sajnos – ma kevesebb „szerves” társadalmi és erkölcsi ellensúllyal! Az erkölcsi lumpenesedés, ahogyan a műveltségi és szellemi is (!), ugyanis a hit (= a nem látott dolgokról való bizonyosság) meggyengülése miatt terjed. A lumpen csak önmagáért és a napnak él, s lehetőleg a más költségén minél jobban. A lumpen „elit” számára ezen kívül csak a látszat a fontos! A tisztességes látszatért mindig jól fizet.

Hosszú időre 1948-ban jutott abszolút uralomra nálunk a történelem értékmentesen élni akaró – fentebb jelzett – politikai alvilága... Ekkorra ugyanis Magyarországon arról beszélni 1919 és az 1945-ös konkrét események, valamint a SZU-ról szóló tényleges ismeretek (Gulag) után: „mi hittünk abban, hogy...” alapon nem lehetett! Aki szerepet vállalt akkor a vörös diktatúra kialakításában, az bűnös Isten és ember előtt! S a csőcselékuralom örök sajátosságának megfelelően, hamarosan még a verbális legitimációs bázist jelentő társadalmi csoportok („munkásosztály” és parasztság) ellen is fordult a Rákosi vezette, idegeneket kiszolgáló és mások javait felprédáló gátlástalan népség. Viszont volt még egy hűséges csicskája ennek a klikknek: a reggeltől estig hazudozó aktuális „médiáértelmiség” s a gyorstalpaló tanfolyamon végzett „szakemberek”, valamint a saját haszonért nemzetárulóvá züllött egyéb (elvileg képzett) értelmiség. Az a társaság, amely mindig „szakszerű”, de egyúttal erkölcs nélküli is, és mindig „megérti” gazdái üres érveit! A véres elnyomás nyomort és éhínséget hozó világa e két nyomorult népség által lett szavakban és papíron a nép (ön)uralma és egyre gazdagodó földi paradicsom.

Szovjet szuronyok nélkül persze ez a népség nem lehetett volna hatalmon. A hataloméért cserébe aztán viszont pusztították a nemzeti kultúrát s etikát, tenyésztették a hazug „szovjet kultúrát” s a „proletár internacionalizmust”, amelynek a hazafiság helyébe kellett lépnie. S ugyanígy dübörögni kezdett a valódi hit helyett a kizárólagos, jól megfizetetten hirdetett hamis és üres „tudományos világnézet”, amely tönkretette a valódi tudományt és az igazi művészetet – kevés kivé-

teltől eltekintve. Hiszen még a természettudományos és műszaki dolgokba is beavatkoztak a komisszárok (biológia–genetika pl.). Az abszolút függő, kiszolgáltatott helyzetű tudósok, művészek világává is lett a lumpen „elit” akkori uralma. A gazdasági voluntarizmus pedig folytonosan a józan ész megcsúfolását valósította meg, de sokan így is jól éltek, mint ahogyan ma, a neoliberális privatizáció idején is. Jórészt ugyanaz a kör!

A történelem alvilágjaként uralomra jutott társaságot ugyanis csak a hatalom és a látszat érdekelte – mert nagyon szeretett volna normálisnak és tisztességesnek látszani. E látszat fenntartóit s elősegítőit jól fizette belföldön és külföldön egyaránt. Bizonyos értelemben a lumpen „elit” csak ezért kedvelte a valódi kultúrát is, amelynek egyébként persze nem lehettek következményei! Másrészt – bár töről metszett materialista volt, szerette az emberi agyakat bombázó, eltökélten félrevezető, ügyes szellemi propagandistákat. Amíg az egyhangúan és olajozottan működött, a primitív „elit” nyugodt volt, hiszen verbálisan a legszebb elvek jegyében uralkodhatott – véres erőszakkal a háttérben s üres „jogbiztosító” struktúrákkal a papíron (lásd a „legdemokratikusabb alkotmányokat”).

1956-ban felszakadt a totális kommunista hazugság leple Lengyelországban és Magyarországon is (részben már 1953-ban Berlinben is), s ettől kezdve a szovjet segítséggel (s nyugati „fehér” materialista érdektelenséggel) az 1956 után győztes kommunista csőcselék eliteje nálunk az elnyomást kombinálni kezdte a szegényes, de biztonságos tömeges anyagi korrumpálással! „Etetni” kezdte – bármi áron is – a „népet”, amely az ’56-ban megtapasztalt világpolitikai kilátástalanság miatt nagyobb részt elfogadta a „legvidámabb barakk” kacsingatós kápoját (akinek nagyságát most jól fizetett szellemi szegénylegények hirdetik!). A valódi keresztyén és polgári nemzeti kultúra helyén egy hazug alapokon épülő, s igen gyakran szimpla gyilkosokat dicsőítő (lásd pl. Lenint, Trockijt, Che Guevarrát, Maót stb.) s infantilizálóan kabarés, röhögős „kultúra” is keletkezett. Az itt is terebélyesedő hazug „médiamunkások” megbízhatósági alapon szerzett profizmusa tombolt – jól megfizetve! Az odamondásokat a „célszemélyek” és a rendszer engedélyezte!

A magyar lumpen „elit” kimagasló képviselője Aczél György volt, akinek köréből – nagyon okosan – kinövesztették a lumpen „elitet” később átmentő „demokratikus ellenzékét”, amelynek legtöbb alakja származásilag is a lumpen „elitben” gyökerezik. S ő és környezete teremtette meg azt a médiabeli lumpen „elitet” is, amely 1989 után másfél évtizedig nagyvonalúan életben tartott egy olyan pártot – az SZDSZ-t –, amely az egyetemes magyar nemzet zömére nézve példátlanul kártékony és destruktív. Ez a társaság, ugyanúgy, mint a klasszikus kommunizmus, mindig a magyar közösségen/nemzeten kívüli érdekek elszánt képviselője, egy valódi helytartósági brancs, amelynek ezért a globalista (internacionalista-koz-mopolita) pénztőke médiájában mindig fantasztikusan jó híre van – s ömlik a zso-zsó is! A lumpent pedig – mint láttuk – soha nem érdekli, hogy miből él jól. Ha jól megfizetik, rendelkezésre áll!

Az SZDSZ, mint a saját nemzeti közösség valódi érdekképviselője ellen felszerelt lumpen „elit”, a „négyzetesen” gyurcsányistává züllött „szocialista” megélheté-

siekkal együtt egyértelműen a tisztességtelen önzésre és az igénytelen ostobaságra épít – meg egy kis részben a lázadó kamaszságra (amely jórészt egyébként idővel biztosan kigyógyul!). Az üzletesség eme bajnokait ugyanis nem érdekli a közösségi politikai megbízóik sorsa – ők ugyanis az istenített piac kemény törvényeinek hirdetésén kívül a szellemi rombolásért javadalmaztatnak. De különben legjobban a törpésített állam pénzeit szeretik, amelyet viszont – más oldalról – közösségi ellenőrző és szabályozó szerepében démonizálnak. Az állam gonosz, de belőle „liberálisan” élni jó!

A „dupla beszéd” (= hazugság) ilyen összefüggésekben a lumpen „elit” egyik legélesebb fegyvere, másrészt az a sztár csinálás, amikor nagyon vegyes színvonalú, de erkölcsileg homogén (= közösségi erkölcs híján tengődő) fazonokat „mérceként” (= megmondó ember) futtatnak. Mi itt a probléma? Az, hogy a „megmondók” vígan élnek (pl. „nem kell félni, nem fog fájni”), miközben a „mélyben” egzisztenciális nyomorúság terjed. Ez a lumpen „elit” újra létrehozza a XXI. század elején a kommunizmus szánalmas intellektuális színvonalú hazugságait elfogadó proletár nyomort! Itt újratermelődik a középkori feudális „képlet”, a „népnek” marad – most a tévén keresztül – az urakat bámuló passzív szegénység! Csakhogy régen az „urak” zöme legalább katonaként kockáztatta bármikor az életét – mert teljesítette védelmi kötelességét azokkal szemben, akik eltartották. A lumpen „elit” élvez, diktál, de közösségi kötelessége már nincs – legalább is véleménye szerint.

A modern lumpen „elit” tehát elmarad minden korábbi, bármilyen problematikus („kizsákmányoló”) elittől, mert semmiféle közösségi kötelességet nem ismer és nem is teljesít, csak élvez a mások erőfeszítései által finanszírozott, valójában közösségi rendeltetésű pozíciókat. Értsük jól: nem „egyenlőség” követeléséről vagy „populizmusról” van/lenne itt szó, hanem funkcionálisan kötelező erkölcsi magatartásról! De ezt ők nem is értik!

A lumpen „elit” viszont akkor téved óriásit, amikor feladatának érzi társadalma erkölcsi világának folyamatos destruálását. A kötelességetiktől „felszabadított” szegények ugyanis egy idő után nem fogják tisztelni a „sztárok” élvezetét és saját nélkülözéseiket sem. Bármilyen tartósan hatékony is a hülyék manipulációja! Persze ez az „elit” azért lumpen, mert nem tud nemcsak etikusan, hanem igazi intellektuális messzelátással sem gondolkodni! Ők ugyanúgy vannak mint nincstelen, igazi lumpen elvtársaik; le kell szakítani az élvezetek aktuális virágát, s aztán majd meglátjuk! Egy pillanatnyilag magyar miniszterelnök például úgy ágál, mintha elég lenne a szívre tett kéz és a térdre omlás egy tartalmilag semmit sem jelentő emlékmű előtt!

Elvileg másnak kellene lennie annak a pénztőkés körnek, amely a maximális nyereségben gondolkodik. De nem más, hiszen azt képtelen ma felfogni, hogy ha a világ zöme már a folyamatos termelési „racionalizálások” nyomán segílyből fog élni, akkor – fizetőképes kereslet híján – nagy üzleteket s profitot sem lehet csinálni! S végül: a pénzt s a vagyont nem lehet megenni! S hiába van ötven háza az embernek, egyszerre csak egyben lehet lakni, s 100 kocsiból egyszerre csak egyet lehet használni! A sor folytatható, de azt még meg kell jegyezni: a föld alá

is hiába „visz magával” valaki aranykoporsót! (Az legfeljebb későbbi korok régészeinek lesz öröme!)

A mai magyar lumpen „elit” virágait azok az új „privát” bolsik jelentik, akik a neoliberais dzsungelkapitalizmusban nagy vagyont szerezve, örömmel gyurmáznak politikailag az emberek életét, saját nyersanyagként tekintve őket! Egy Gyurcsány típusú ripacs itt nem különbözik azoktól, akik a „tudományos” neoliberális közgazdaságtanok alapján hiszik (?) azt, hogy a „megszorítások” a közboldogság felé vezetnek, miközben embertársaiknak a nyomorban kell élniük napról napra! Itt persze csak a „proletárdiktatúra” által kondicionált szellemi és erkölcsi vakablak vörös nyugdíjasokra lehet még egy ideig számítani, akiknek sokáig elég volt s elég (?) talán ma is a zsigeri szintű minimális elégedettség, s az a helyzet, amelyben másnak – a valóban teljesítőknek – sincs több! Egy kommunista nyugdíjas a rothadás virága, hiszen ő a verbális világ megelője! Sör és rántott hús a hét végén! Mi kell még, hiszen még mindig „uralkodó osztály vagyunk” – szavakban.

A lumpen „elit” virága, Gyurcsány el is mondta, hogy milyen fantasztikus dolog neki gyurmázni a magyar társadalmat egy „kurva, nyüves” országban, amelynek vezetésére – úgy tűnik, Aczélék nyomán – elég az ügyes és gátlástalan hazudozás/manipuláció! S ezért ingerülten terrorizálnak minden „engedetlenséget” most!

A lumpen „elit” nagy tévedése persze az, hogy végtelenül lehet csupán ügyeskedni! Nem lehet, s minél gátlástalanabb valaki, annál inkább számíthat az erőszakos bosszúval, főleg a becsapott egykori támogatóktól! Hiába ordítóznak itt önjelelt „szakemberek” populizmusról, a politikai ráolvasás nem segíthet azok ellen, akiket éppen ők „szabadítottak fel” a korlátlan önzésre! A lumpen „elit” ma nálunk úgy bízik a nemzetközi/globalista tőke örök erejében, mint bízott valaha az állig felfegyverzett szovjet hatalomban. S az már nincs sehol, s mai protektorainak sincs nemhogy örökkévalóság, de valószínűleg még hosszú uralom sem garantálva! Már látható az amerikai üzleti „demokrácia-export” kudarca, amelyet gátlástalan üzletemberek (részben végletes izraeli elkötelezettséggel) s ostoba fundamentalista „keresztyének” szövetsége erőltet.

A lumpen mindig másokból él, s így másoktól is függ, valódi teljesítménye nincs. Nem gondolkozik távlatosan (Gyurcsány sem tudja az ötödik lépést!), hanem maximálisan kihasználja az éppen adódót! A lumpen semmihez sem ért, de mindenre „használható” (= komisszár). Nálunk száz év óta bőségesen tenyésznek ezek a fazonok, a verőlegénytől a megcsinált „tudományos tekintélyig”. Egy egészséges társadalomban a lumpen a helyén „lent” van, s kistűlően élőködik, s néha pikareszk írások (vagy egy-egy lázadás) hősévé válik. De tragédia az, amikor egy nemzet keretében – kezdetben idegen segítséggel – a lumpenek kötelességet nem, csupán az élvezetet ismerő csoportja jut hatalomra, s ehhez zugértelmiségiék értelmiségi/intellektuális mázat is adnak. Ők az elméleti mainstream „humanisták”, miközben hazugság és erőszak uralkodik, de őket jól fizetik.

Ez a máz nálunk is régen hiteltelen és tartalmatlan ugyan (a marxizmus materializmusa máig az alap nálunk), de a végtelenül önző – néha csak végletesen ra-

cionalista – figurákat képes mindig meggyőzni. Az önistenítő ember „humanista pátosza” ugyan eleve primitív dolog, de a szellem „lényegét” nem értő emberi ragadozók dzsungelszemléletét jól kifejezi. S amikor ezek „reformálni” akarják embertársaik világát, akkor mindenki biztos lehet abban, hogy ennek folyamányaként csak ők járnak jól, s a többség rosszul (mint „zsákmányállat”). Hiszen régóta semmi közük ahhoz a világhoz, amelyben honfitársaik „küzdenek az étellel”.

A magyarországi lumpen „elit” kimagaslóan közösség- és erkölcsellenes társaság, száz éve ebből a „progresszivitás” -üzletből él. 2006. október elseje, az önkormányzati választások eredménye azért csoda, mert úgy látszik, a magyar társadalom végre meg akarja magát védeni, s peremre szorítja főleg a tisztán neoliberais élósi figurákat, de a magát hazugul „szociáldemokratának” nevezó parazitákat is. Reméljük, innen már csak felfelé vezet az út!

A lumpen „elit” bukását az az egzisztenciális bűn fogja okozni, amely erkölcs nélküli és „értékmentes” világát úgy kényszeríti rá az „életre”, hogy – igazi élósdiként – mindent másokkal akar megfizettetni. Így teremti meg viszont a veszítenivalója nincs tömegeket, akik lelkileg akár rokonaik is lehetnek, de akiknek a korlátlan „szabadság” hazugsága tengódesnél többet nem hoz/hozhat. A materiális jellegű „osztályharc” kíméletlensége fog itt újra kibontakozni, amelyben lehet, hogy a törékenyre kizsákmányolt természeti/teremtési rend is véglegesen összeomlik. Az önistenítő ateista/materialista ember csak pusztítani és zsákmányolni tud – a tólünk függetlenül ajándékba kapott élet alázat nélküli borzalma ez. Az értékek „felmondása” mindent hazugsággá változtat, s utálatossá teszi a világot. ❖